

Evanghelia zilei de duminică: „Prietene, urcă mai sus”

Evanghelia celei de-a 22-a duminici a Timpului de peste an (Ciclu C): „Oricine se înalță pe sine, va fi umilit, iar cel care se umilește, va fi înălțat”. Isus este Cel care s-a pus cu adevărat pe ultimul loc, cel al slujirii altora și al dăruirii generoase până la Cruce.

Evangelie (Lc 14,1.7-14)

Într-o sâmbătă, a intrat în casa unuia dintre conducătorii fariseilor ca să ia masa, iar ei îl urmăreau.

Văzând cum își alegeau locurile cele dintâi, le-a spus celor invitați această parabolă: „Când ești invitat de cineva la nuntă, nu ocupa locul de onoare pentru că ar putea fi invitat cineva mai cu trecere decât tine și, venind cel care te-a chemat și pe tine și pe el, îți va spune: «Dă locul acestuia!» Atunci vei sta cu rușine pe ultimul loc.

Dimpotrivă, când ești invitat, mergi și așează-te pe ultimul loc pentru ca atunci când va veni cel care te-a chemat să-ți spună: «Prietene, urcă mai sus», și acolo vei avea cinste în fața tuturor celor care sunt la masă cu tine. Căci oricine se înalță pe sine, va fi umilit, iar cel care se umilește, va fi înălțat”.

Iar celui care l-a invitat i-a spus: „Când dai un prânz sau o cină, nu-i invita pe prieteni, nici pe frați, nici rudele, nici vecinii bogați, ca nu cumva să te invite și ei la rândul lor

și asta să-ți fie răsplata. Dimpotrivă, când dai un ospăț, invită-i pe cei săraci, infirmi, șchiopi, orbi și vei fi fericit, pentru că ei nu pot să te răsplătească, dar vei fi răsplătit la învierea celor dreți”.

Comentariu la Evanghelie

În timpul slujirii Sale publice, Isus a acceptat destul de frecvent invitațiile diferitelor persoane de a lua masa în casele lor, chiar și ale celor pe care societatea îi considera oameni de viață îndoielnică. Atitudinea primitoare a lui Isus a fost atât de evidentă, încât unii ipocriți L-au numit „mâncăcios și băutor, prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (Lc 7,34). De această dată, Isus este primit în casa unuia dintre cei mai importanți farisei, și scrie sfântul Luca că mulți dintre ei Îl priveau cu

atenție. Însă pe Isus Îl mișcă dorința de a mântui pe toți, mai presus de opinia publică și de vorbele oamenilor. Așa cum spune sfântul Chiril: „deși Domnul cunoștea răutatea fariseilor, accepta invitațiile lor pentru a fi de folos celor care participau la ele prin cuvintele și minunile Sale”[1].

Observând cum fariseii alegeau locurile întâi, Isus le-a propus o pildă plasată într-un context de ospăț de nuntă. La prima vedere, totul pare un simplu sfat uman de bune maniere pentru a face o impresie bună în fața oamenilor. Totuși, imaginea ascunde un mesaj mult mai profund despre virtutea umilinței, condensat în celebra sentință paradoxală: „Oricine se înalță va fi smerit; și cine se smerește va fi înălțat”.

Tradiția Bisericii a insistat mult asupra rolului fundamental pe care îl

joacă virtutea umilinței despre care vorbește Isus în casa fariseului. Mulți Părinți ai Bisericii sunt de acord să definească această virtute așa cum a făcut sfântul Grigorie: „Mamă și învățătoare a tuturor virtuților”[2].

Isus sugerează fariseului că nu este ușor să alegem atitudinea potrivită, conform adevărului despre noi în fiecare situație. Este ușor să ne credem mai mult decât suntem cu adevărat. De aceea, Isus recomandă să ne considerăm întotdeauna mai mici decât am putea aștepta; să ne punem „pe ultimul loc”.

În realitate, Isus este Cel care s-a pus cu adevărat pe ultimul loc și a fost apoi înălțat. După cum explică Benedict al XVI-lea: „această pildă, într-un sens mai profund, ne face să gândim și la postura omului în relație cu Dumnezeu. De fapt, „ultimul loc” poate reprezenta condiția umanității degradate de

păcat, condiție pe care numai întruparea Fiului Unul-Născut o poate ridica. De aceea Cristos Însuși „a luat locul cel mai de jos în lume — crucea — și tocmai cu această umilință radicală ne-a răscumpărat și ne ajută necontenit” (*Deus caritas est*, 35)”[3]. Isus este Cel care s-a pus cu adevărat pe ultimul loc, cel al slujirii altora și al dăruirii generoase până la Cruce. De aceea a fost apoi înălțat la dreapta Tatălui. Într-un anumit sens, chiar Isus a auzit fraza din pilda de astăzi: „Prietene, urcă mai sus”. Virtutea umilinței este, prin urmare, o condiție necesară pentru ca Dumnezeu să ne poată înălța, pentru că „prin pași de umilință se urcă la înălțimea cerurilor”, comenta sfântul Augustin[4].

În final, Isus sugerează fariseului să practice caritatea față de ceilalți, care este și ea un semn al umilinței. De aceea, Învățătorul îl încurajează pe gazda Sa să invite la ospăț tocmai pe

cei pe care oricine i-ar pune la ultimul loc și nu la primul, „pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi și pe orbi”, care nu au cu ce să răspundă.

Această atitudine generoasă, care dă importanță și valoare celor smeriți, este răsplătită și înălțată de Dumnezeu, care, așa cum spune Isus, „va răsplăti în învierea celor drepți”. Căci, după cum explică sfântul Ioan Gură de Aur, „dacă inviți pe sărac, vei avea ca datornic pe Dumnezeu, care nu uită niciodată”[5]. Și atunci vom auzi și noi invitația gazdei: „Prietene, urcă mai sus”.

[1] Sfântul Chiril, *in Cat. graec. Patr.*

[2] Sfântul Grigorie cel Mare, *Moralia*, 23,23.

[3] Benedict al XVI-lea, *Angelus*, 29 august 2010.

[4] Sfântul Augustin, *Predică despre umilință și frica de Dumnezeu.*

[5] Sfântul Ioan Gură de Aur, *hom. 1 in Ep. ad Col.*

Pablo M. Edo

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-prietene-
urca-mai-sus/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-prietene-urca-mai-sus/) (26.08.2025)